

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **UniCredit Leasing CZ, a.s.**, IČO 15886492
se sídlem Želetavská 1525/1, 140 00 Praha 4
zastoupena Mgr. Radko Majerčíkem, advokátem
sídlím Jagellonská 1329/6, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2021, č. j. 28/2020-150-SPR/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy - odboru provozu silničních vozidel, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 28/2020-150-SPR/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Radko Majerčíka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravně správních činností (dále jen „MHMP“) ze dne 21. 10. 2020,

č. j. MHMP 1614802/2020, spis. zn. S-MHMP 1275947/2020, kterým bylo rozhodnuto o vyřazení silničního vozidla tov. zn. BMW, RZ X, VIN X (dále jen „vozidlo“) z provozu dle § 12 odst. 1 písm. b), § 80 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“); a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že MHMP na základě podnětu od České kanceláře pojistitelů zahájil řízení o vyřazení vozidla z provozu, neboť dne 11. 4. 2019 zaniklo pojištění odpovědnosti vozidla a ve lhůtě 14 dnů od zániku nebyla uzavřena nová pojistná smlouva. Jako vlastník vozidla byl přitom v registru silničních vozidel (dále jen „Registr“) evidován žalobce. Žalobce na výzvu MHMP uvedl, že není vlastníkem vozidla, neboť jej dne 12. 12. 2011 převedl smlouvou o předčasném ukončení leasingu – kupní smlouvou na paní B. Š., a předal jí plnou moc k převodu vozidla v Registru. Dále namítal, že není způsobilý být účastníkem předmětného řízení, jelikož k vozidlu nemá již 9 let žádný vztah. Prvostupňovým rozhodnutím MHMP rozhodl o vyřazení vozidla z provozu, přičemž účastníky tohoto řízení byli žalobce, jakožto vlastník vozidla, a paní B. Š., jakožto provozovatel vozidla.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal obdobně jako v předchozím vyjádření a jako v žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm uvedl, že vlastníkem vozidla se v souladu se zákonem č. 56/2001 Sb. rozumí ten, kdo je jako vlastník vozidla zapsán v Registru. Zákon přitom předpokládá, že po prodeji vozidla splní jak nový vlastník, tak původní vlastník své povinnosti a požádají do deseti pracovních dnů o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v Registru. Konstatoval, že pokud žalobce pouze předal plnou moc k přepisu vozidla v Registru novému vlastníkovu a neověřil si, zda ke změně vlastníka v Registru skutečně došlo, nejednal dostatečně odpovědně a obezřetně tak, aby eliminoval negativní důsledky spojené s tím, že údaj v Registru nebude odpovídat skutečnosti. Uvedl, že jelikož je žalobce vlastníkem vozidla, je také účastníkem řízení. K tomu dodal, že je vázán stavem zapsaným v Registru, nikoli tvrzením subjektů v zapsaných v Registru. Upozornil, že je oprávněn činit jen to, co mu platná a účinná právní úprava ukládá, není oprávněn přezkoumávat ani zpochybňovat vlastnické vztahy. Dodal, že MHMP neuložil prvostupňovým rozhodnutím žalobci žádnou, tedy ani nesplnitelnou, povinnost.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný v řízení dopustil závažných procesních vad a vzal za skutkový základ stav, který nemá oporu ve skutkových zjištěních.
5. V *prvním žalobním bodu* namítal porušení zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Upozornil, že pro řízení o vyřazení vozidla je klíčové, kdo je skutečným vlastníkem vozidla. Právě jen skutečný vlastník totiž s vozidlem a jeho příslušenstvím disponuje a je schopen vykonat vyřazení vozidla z provozu a činnosti a povinnosti s tím spojené zejména dle § 12 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 56/2001 Sb. Správní orgány se přesto v projednávaném případě spokojily pouze se zjištěním osoby evidované v Registru a zcela ignorovaly rozpor mezi tímto evidenčním zápisem a tvrzením a důkazy, které předložil.
6. Uvedl, že ve správním řízení tvrdil a prokázal, že není vlastníkem vozidla, nadto označil posledního známého skutečného vlastníka vozidla a doložil kupní smlouvu. Správní

orgány se však těmito tvrzeními a důkazy vyvolávajícími rozpor s jejich zjištěními odmítly zabývat. Upozornil, že žalovaný svůj argument, že není oprávněn přezkoumávat ani zpochybňovat vlastnické vztahy k vozidlu nepodložil žádnou právní normou, doktrínou ani judikaturou. Tento argument je naopak v přímém rozporu se zásadami správního řízení, neboť pouze na základě přezkoumávání lze zjistit skutečný stav a odstranit možné rozpory v zjištěních. Doplnil, že zápis v Registru je evidenčního charakteru a má deklaratorní povahu, vlastnický vztah nezakládá. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4 As 26/2003-59.

7. Uzavřel, že skutečný stav věci byl z jeho strany tvrzen a prokázán a ač se lišil od zjištění správních orgánů, žalovaný přímo zdůraznil, že se tímto rozporem nebude zabývat.
8. Ve *druhém žalobním bodu* tvrdil porušení zásady postupu správních orgánů v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) a naplnění smyslu právní normy. Uvedl, že aby mohl být smysl a účel právní normy naplněn, musí být správní řízení vedeno se skutečným vlastníkem vozidla, jenž je schopen zajistit povinnosti spojené s jeho vyřazením z provozu, a tedy zajistit skutečné vyřazení. Správní orgány však vedly řízení pouze z formálních důvodů, bez jakékoli snahy dosáhnout naplnění smyslu právní normy. Dodal, že veřejným zájmem jistě není pouhé formální vydání správního aktu bez možnosti jeho faktického naplnění, jako tomu bylo v projednávaném případě.
9. Ve *třetím žalobním bodu* namítal, že žalovaný zpochybnil deklaratorní účinky zápisu vlastníka vozidla v Registru, ač z judikatury vyplývá, že zápis vlastníka má, na rozdíl od zápisu provozovatele, evidenční charakter a ve vztahu k vlastnickému právu pouze deklaratorní účinky. Pokud však žalovaný tvrdil, že není oprávněn přezkoumávat ani zpochybňovat vlastnické vztahy k vozidlu, přisuzoval zápisu vlastnictví v Registru konstitutivní účinky, a to bez jakékoli opory v zákoně. Tento rozpor mezi označil za protiústavní.
10. *Čtvrtým žalobním bodem* namítal, že s vyřazením vozidla jsou spojeny povinnosti dle § 12 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 56/2001 Sb., které může splnit jen skutečný vlastník. Jako nevlastník vozidla by nebyla schopen ani oprávněn jejich splnění zabezpečit. Doplnil, že vlastníkem vozidla není již téměř 10 let, po tuto dobu nemá k vozidlu žádný právní ani faktický vztah, splnění těchto povinností (zabezpečení vozidla, označení místa, kde se nachází, odevzdání registrační značky, atd.) je pro něj objektivně nemožné. K tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, Pl. ÚS 15/16. Dodal, že tento argument uvedl z procesní opatrnosti, neboť si je vědom, že výroková část prvostupňového rozhodnutí mu žádné povinnosti neukládá. V případném navazujícím řízení o uložení povinnosti však bude rozhodovat stejný správní orgán a své rozhodnutí opře právě o prvostupňové rozhodnutí.
11. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že podle zákona č. 56/2001 Sb. se rozumí vlastníkem vozidla ten, kdo je jako vlastník zapsán v Registru. Žalobce si měl střežit svá práva a plnit své zákonné povinnosti, tj. požádat po převodu vlastnictví k vozidlu nového vlastníka (paní B. Š.) o provedení změny zápisu vlastníka v Registru v zákonné lhůtě 10 pracovních dnů. Žalobce tak však neučinil, je stále zapsaný v Registru jako vlastník

vozidla, a proto je spolu s provozovatelem vozidla zapsaným v Registru, účastníkem řízení o vyřazení vozidla.

13. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že správní orgán je oprávněn činit jen to, co mu platná a účinná právní úprava předmětné problematiky ukládá, přičemž mimo rámec této právní úpravy nemá další prostor, jak reagovat na případný nežádoucí stav (nesoulad skutečného stavu ve stavem zapsaným), který může vzniknout v Registru následkem protiprávního jednání vlastníků silničních vozidel, kteří nesplnili své zákonné povinnosti. K odkazu žalobce na rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4 As 26/2003-59 uvedl, že žalobcem citovaná pasáž byla účelově vytrženým textem, a upozornil na další pasáže zmiňovaného rozsudku.
14. Dále uvedl, že vztah žalobce k Registru nebyl zrušen a správní orgány jsou evidenčními údaji o vlastníku vozidla zapsanými v Registru vázány. Proto je žalobce, jakožto registrovaný vlastník vozidla, účastníkem předmětného řízení. Dodal, že tvrzení žalobce, že prokázal převedení vlastnictví vozidla na třetí osobu, nemá oporu v jím předložených důkazech a je zmatečné, neboť v přeložených důkazech není žádná třetí osoba uvedena.
15. Ke *druhému žalobnímu bodu* konstatoval, že správní orgány se musejí řídit údaji uvedenými v Registru a že veřejným zájmem je, aby údaje v něm odpovídaly skutečnostem. Povinnými osobami jsou právě osoby vedené v Registru. Dodal, že neevidované změny údajů nelze zhojit pouhou dodatečnou deklarací vlastnických práv kupní smlouvou dle občanského zákoníku, tím by byl smysl Registru popřen.
16. Nesouhlasil ani s argumentací obsaženou ve *třetím žalobním bodu*. Souhlasil, že Registr má evidenční charakter, ale zdůraznil, že evidence by ztratila smysl, kdyby povinnosti registrovaných osob mohly být libovolně nahrazeny neohlášenými smlouvami o změně vlastnických práv k vozidlu. Proto jsou správní orgány vázány stavem zapsaným v Registru a nikoli tvrzením registrované osoby o skutečném vlastnictví vozidla. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1426/2004, v němž bylo vysloveno, že správní orgán není oprávněn přezkoumávat ani zpochybňovat vlastnické vztahy k vozidlům. Odmítl, že by deklaratorní účinky byly jen zdánlivé, uvedl však, že právní důsledky nepravdivých údajů evidovaných v Registru jdou k tíži toho, kdo má odpovědnost a povinnost změny údajů správnímu orgánu sdělit.
17. Dodal, že žalobce zcela ignoruje skutečnost, že jím namítaný stav věci byl způsoben jím samotným, protože nesplnil své povinnosti. Protiústavnost tedy neshledal.
18. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* uvedl, že žalobce hledá cestu, jak se vyhnout plnění zákonem stanovených povinností, které nesplnil před téměř 10 lety. Účelově chce být vyloučen ze správního řízení a nehledá cestu ke zhojení současného stavu. Domnívá se, že jím způsobená situace se ho netýká a že jeho povinnosti k Registru skončily převedením vozidla a marným delegováním povinností zmocněním nového majitele k provedení změny vlastníka vozidla v Registru. Dodal, že nenaplněním žalobcových povinností vzniknul protiprávní stav spočívající v neshodě evidence v Registru se skutečným stavem, kdy je žalobce nadále veden jako vlastník vozidla. K tvrzené nesplnitelnosti povinností uvedl, že tyto splnitelné jsou, jsou-li řádně plněny povinnosti vlastníka vozidla. Dodal, že tyto povinnosti lze splnit při spolupráci s vlastníkem vozidla, jehož žalobce zná. Protiprávní stav lze řešit více způsoby, např. iniciací změny vlastníka v Registru.
19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

20. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž znovu zdůraznil, že žalovanému ve správním řízení předložil smlouvu o předčasném ukončení leasingové smlouvy – kupní smlouva, na jejímž základě převedl vlastnictví vozu na paní B. Š., provozovatele vozidla. Dodal, že mu není zřejmé, co víc by žalovaný chtěl doložit, aby vzal za prokázané, že došlo k převodu vlastnického práva. Dále upozornil, že žalovaný zcela přehlíží smysl § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., kterým je zamezení účasti vozidla v silničním provozu, a který je možné naplnit pouze v případě, že účastníkem řízení je skutečný vlastník vozidla. Závěrem připustil, že nedošlo k přepisu vlastnictví vozidla v Registru, a uvedl, že se i po mnoha letech v takových případech pokouší kontaktovat bývalé klienty – nabyvatele vlastnictví a situaci napravit, ne vždy je to však možné. Dodal, že netvrdí, že by správní orgán sám měl zjišťovat skutečného vlastníka vozidla, pokud však evidovaný vlastník jasně doloží, že skutečným vlastníkem není a kdo skutečným vlastníkem vozidla je, je správní orgán povinen se tím zabývat.

V. Posouzení věci Městským soudem

21. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalovaného, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.
22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Podstatou sporu je posouzení, zda byl postup správních orgánů, kdy jednaly s žalobcem jako s vlastníkem vozidla, v souladu se zákonem, či nikoli.
24. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
25. Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb. v rozhodném znění *Obecní úřad obce s rozšířenou působností vyřadí silniční vozidlo z provozu, zaniklo-li pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a ve lhůtě 14 dnů od zániku pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nebyla uzavřena nová pojistná smlouva o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla týkající se téhož silničního vozidla, na základě které vznikla nejpozději uplynutím této lhůty povinnost pojistníka platit pojistné a povinnost pojistitele poskytnout pojistné plnění pro případ pojistné události.*
26. Podle § 8 odst. 2 písm. a) téhož zákona *Žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu.*
27. Soud o žalobě uvažil takto:
28. Soud vešel na *první a třetí žalobní bod*. Soud předně uvádí, že zápis vlastníka vozidla do Registru má pouze evidenční charakter, jak ostatně shodně uvádí jak žalobce, tak žalovaný, k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4 As 26/2003-59, na nějž oba účastníci odkazovali. Tato skutečnost nepřímou vyplývá také z důvodové zprávy k novele zákona č. 56/2001 Sb., zákona č. 239/2013 Sb., v níž se uvádí, že „provozovatel se (...) důsledně vymezuje jako osoba zapsaná jako provozovatel v registru silničních vozidel, a není-li taková osoba v registru zapsána, je provozovatelem vlastník. Pro určení provozovatele (na rozdíl od vlastníka) má tedy zápis do registru konstitutivní charakter.“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

29. Soud dává zapravdu žalovanému, že je obecně oprávněn činit pouze to, co mu platná a účinná právní úprava ukládá. To však v projednávaném případě nelze vykládat tak, jak to žalovaný činí, tedy že MHMP neměl prostor reagovat na nesoulad skutečného stavu věci se stavem zapsaným v Registru. Ve shora uvedeném rozsudku ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4 As 26/2003-59, NSS judikoval, že: „*vlastníkem vozidla ať již v registru vozidel registrovaného či nikoli, je tedy osoba, která podle předpisů práva občanského (viz zejména § 132 občanského zákoníku), nabyla k vozidlu vlastnické právo a toto nepozbyla. Pro nabývání a pozbývání vlastnictví k silničním vozidlům, bez ohledu na skutečnost, zda jsou v okamžiku nabytí či pozbytí vlastnictví v registru vozidel registrována či nikoli, platí stejná pravidla jako pro kterékoli jiné movité věci, neboť žádný k občanskému zákoníku speciální právní předpis nestanoví jinak. Při nabývání vlastnictví na základě smlouvy tedy platí § 133 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož v takovém případě vlastnictví přechází převzetím věci, není-li účastníky dohodnuto jinak.*“ Z žádného ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. navíc nevyplývá, že vlastníkem vozidla dle § 12 odst. 1 písm. b) tohoto zákona je pouze vlastník zapsaný v Registru.
30. Soud uvádí, že na projednávaný případ lze aplikovat závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2012, č. j. 22 A 208/2010-27, potvrzené rozsudkem NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 114/2015-39, ač se uvedené rozsudky týkaly žádosti o vyřazení vozidla z provozu podané ze strany vlastníka neuvedeného v Registru, avšak jediného skutečného vlastníka z pohledu soukromého práva. V případě řešeném těmito rozsudky vlastník vozidla z pohledu soukromoprávního podal žádost o vyřazení vozidla z provozu a v průběhu řízení doložil kupní smlouvu, jež prokazovala přechod vlastnického práva na něj. Žádost však byla správním orgánem zamítnuta s tím, že o trvalé vyřazení z registru vozidel může žádat pouze vlastník, jenž je uveden v registru vozidel a zapsán v technickém průkazu. Rozhodnutí správního orgánu potvrdil nadřízený správní orgán. Krajský soud v Ostravě výše uvedeným rozsudkem rozhodnutí nadřízeného správního orgánu zrušil, neboť dospěl k závěru, že skutečnost, že žadatel není vlastníkem evidovaným v registru silničních vozidel, je irrelevantní z hlediska jeho práva podat žádost o vyřazení vozidla z provozu. Uvedl, že rozhodující je naopak to, zda bylo jeho vlastnictví k silničnímu vozidlu jakožto předmětu evidenčního úkonu prokázáno. Tento právní názor potvrdil výše uvedeným rozsudkem NSS a dodal, že: „*Vzhledem k tomu, že ve vztahu k registru silničních vozidel se tento princip (pozn. zdejšího soudu: princip materiální publicity dle § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) neuplatňuje, není vyloučeno, aby byla vlastníkem vozidla osoba odlišná od té, která je jako vlastník evidována v registru. Na tom nic nemění to, zda předchozí vlastníci splnili svou ohlašovací povinnost vůči registru vozidel. K zápisu změn, resp. vyřazení vozidla z registru, proto může dojít také na žádost osoby odlišné od osoby, která je jako vlastník evidována v registru, pokud doloží, že se stala vlastníkem vozidla. Stěžovatelova námitka, že připuštěním této možnosti může dojít k jejímu zneužití např. tím, že bez účasti vlastníka motorového vozidla uvedeného v registru může být provedena změna vlastníka či vyřazení vozidla z registru na základě falešných či ústních kupních smluv, je neopodstatněná. Zápis do registru totiž v prvé řadě, jak již bylo uvedeno, nemá na samotné vlastnické právo žádný vliv. Stěžovatelem popsánému zneužití pak může být jednoduše zabráněno tím, že si správní orgán vyžádá vyjádření vlastníka evidovaného v registru, nebo v případech, kdy takový vlastník již není naživu či zanikl, vyjádření jeho právních nástupců.*“
31. Ač se případ řešený v uvedených rozsudcích skutkově liší od nyní projednávaného případu, princip je v obou případech totožný. Pokud osoba zapsaná v Registru jako

vlastník vozidla prokáže, že vlastníkem vozidla ze soukromoprávního hlediska není, nemohou s ní správní orgány jako s vlastníkem vozidla jednat.

32. V projednávané věci žalobce k uvědomění MHMP o zahájení řízení ze dne 21. 9. 2020, č. j. MHMP 1439829/2020, sp. zn. 1275947/2020, uvedl, že není vlastníkem vozidla a toto své tvrzení podložil kopií kupní smlouvy ze dne 12. 12. 2011, uzavřené s paní B. Š., jakožto kupující. MHMP se však v prvostupňovém rozhodnutí touto skutečností nezabýval, pouze ji konstatoval a uvedl, že posuzovat vlastnické vztahy je oprávněn jen soud. Ani žalovaný k uvedené kupní smlouvě v žalobou napadeném rozhodnutí nepřihlédl, pouze uvedl, že správní orgán není oprávněn přezkoumávat ani zpochybňovat vlastnické vztahy. Žalobce však kupní smlouvou prokázal, že není skutečným vlastníkem vozidla, proto měl MHMP, resp. žalovaný k této skutečnosti přihlídnout a zabývat se jí při zjišťování skutkového stavu věci. Bylo totiž prokázáno, že žalobce není vlastníkem vozidla, jakožto předmětu evidenčního úkonu. Správní orgány přitom mohly kontaktovat provozovatelku vozidla (paní B. Š., která byla navíc vlastníkem vozidla dle žalobcem předložené kupní smlouvy). Neučinily však v této věci ničeho.
33. Soud zároveň nesouhlasí se sdělením žalovaného ve vyjádření k žalobě, že tvrzení žalobce, že prokázal převod vlastnictví vozidla na třetí osobu, nemá oporu ve spise. Z předložené kupní smlouvy, kterou měly správní orgány prokazatelně k dispozici, je zcela zřejmé, kdo se dle této kupní smlouvy stal vlastníkem vozidla. Ač je skutečností, že tato osoba (paní B. Š.) nemusí být vlastníkem vozidla i v současné době, správní orgány měly dostatečně prokázáno, že žalobce vlastníkem vozidla není.
34. Ze shora uvedených důvodů tedy správní orgány neměly s žalobcem jednat jako s vlastníkem vozidla, resp. účastníkem řízení o vyřazení vozidla z provozu na pozici vlastníka vozidla. Nic na tom nemění ani skutečnost, že je žalobcovým zjevným pochybením, spočívajícím v nesplnění povinnosti požádat o změnu údajů v Registru dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.
35. Soud vešel taktéž na *druhý a čtvrtý žalobní bod*, neboť se ztotožnil s žalobcovou argumentací, že aby byl dotčeného ustanovení naplněn, musí být správní řízení vedeno se skutečným vlastníkem vozidla. Je to právě a jen skutečný vlastník vozidla, který může splnit povinnosti související s vyřazením vozidla z provozu dle § 12 zákona č. 56/2001 Sb. Ač prvostupňovým rozhodnutím nebyly žalobci, jakožto domnělému vlastníku vozidla, uloženy žádné povinnosti, tyto povinnosti pro něj vyplývají přímo ze zákona (viz např. § 12 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb.). Argumentace žalovaného, že povinnosti spojené s vyřazením vozidla z Registru lze splnit při spolupráci s vlastníkem, kterého žalobce zná, dle soudu dává tušit, že si je žalovaný vědom, že skutečným vlastníkem, který může tyto povinnosti splnit, je někdo jiný, a to osoba označená za vlastníka žalobcem.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3 000 Kč, dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), dále z náhrady hotových

výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, dále z částky 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí (3 000 + 9 300 + 900 + 2 142) 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. září 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu